

LBRIS

We know
books

José Carlos Somoza

Cheia Adâncului

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. GERMANIA / 9

Capitolul Întâi: Klaus / 11

Capitolul al Doilea: Orașul / 36

Capitolul al Treilea: Ceremonia / 70

PARTEA A DOUA. JAPONIA / 97

Capitolul al Patrulea: Al patrilea / 99

Capitolul al Cincilea: Culoarea / 143

Capitolul al Șaselea: Doowich / 177

Capitolul al Șaptelea: Revelația / 208

Capitolul al Optulea: Casa / 243

PARTEA A TREIA. NOUA ZEELANDĂ / 273

Capitolul al Nouălea: Întunericul / 275

Capitolul al Zecelea: Recifele / 302

Capitolul al Unsprezecelea: Umbrele / 328

Capitolul al Doisprezecelea: Muntele / 368

PARTEA A PATRA. ABISUL / 399

Capitolul al Treisprezecelea: Cadavrul / 401

Capitolul al Paisprezecelea: Ultimul / 455

EPILOG / 493

NOTA AUTORULUI / 502

BIBLIA DRAGOSTEI – MEȘTEȘUG / 504

Germania. Țara orașelor subterane.

Capitolul Întâi

Klaus

1

Într-o dimineață urâtă de toamnă, un tânăr numit Klaus Siegel ieși din casă pe o străduță din vestul orașului Dortmund și se îndreptă pe jos către gară. Neîncetat cădea o burniță care acoperea trotuarele cu o pulbere aurie sub luminile felinarelor, iar părul lung și blond al tânărului i se lepea, umed, de cap și de bretelele lejerii piese roșii de vestimentație pe care o purta. Își balansa mâna stângă pe când mergea, iar cea dreaptă dispărea sub îmbrăcăminte. Când ajunse la gară, își așteptă rândul la aparatul distribuitor de bilete și achiziționează unul pentru Marele Tren de la 7.45, cu destinația Hamburg. Plăti cu mâna stângă, strălucitoare din cauza ploii, și se agăță cu aceeași mână de bara cromată a ușilor automate când urcă în tren. Ocupă un loc dintr-un grup de patru la nivelul superior al secției centrale și trenul se puse în mișcare.

Era singurul pasager din șirul acela de locuri. Nimeni nu-i acordă atenție, înfățișarea lui nu avea nimic special; expresia îi era neutră, și prin aceasta nu se deosebea de restul călătorilor.

Marginea inferioară a îmbrăcăminții sale lungi picura, formând o mică pată sub cizme. Puțin câte puțin, pe măsură ce trenul prindea viteză, pata deveni mai mare și mai închisă la culoare și i se adăugară mici picături roșii.

2

Subalternul de rangul al doilea din secția a patra, Daniel Kean, a fost primul care a observat sângele.

Daniel Kean avea douăzeci și nouă de ani, era înalt, zvelt și cu trăsături delicate, cu ochi mari albaștri și păr blond-auriu până mijlocul spatelui. Singurul amănunt frapant la el era o meșă închisă la culoare în creștetul capului. De altfel, la ora aceea, părea asemenea tuturor celorlalți: cineva care se trezise prea devreme și care se va culca prea târziu. Cearcănele îi marcau chipul neted, iar pleoapele îi erau umflate de somn. Muncea fără odihnă de la douăzeci de ani făcând ture suplimentare, mereu pentru aceeași companie, mai întâi la Hamburg, apoi la Hanovra și în cele din urmă la Dortmund. Proprietarii Marelui Tren îl făceau să se mute ca să ocupe locurile pe care alții, nevoiți să se mute adesea, le lăsau vacante. În orice caz, lui Daniel îi era totuna, căci un oraș este întotdeauna la fel ca altul, atât în Germania, cât și în restul Nordului.

În zorii acelei zile, cu două ore înainte de a se prezenta la tura sa de serviciu în Marele Tren, Daniel s-a trezit și a constatat că Bijou tocmai se îmbrăca. S-au sărutat, iar el i-a povestit visul pe care îl avusese, în care nu o cunoștea și se întâlneau pe neașteptate.

– Și ce era atât de frumos? a întrebat Bijou, pieptănându-și lungul păr castaniu în fața oglinzii. Faptul că nu mă cunoșteai sau că ne întâlneam pe neașteptate?

– Bucuria de a te cunoaște din nou, a răspuns el și a adăugat: Ei, mi-a ieșit o frază splendidă.

– Mi-am dat seama.

Bijou avea cu un an mai puțin decât Daniel, dar părea încă și mai tânără. Privind-o, Daniel se gândea la copila care fusese odată, cu ochi mari, negri, care păreau niște ferestre deschise spre înăuntru. Și un alt amănunt pe care îl iubea la ea: nu zâmbea aproape niciodată, dar era mereu veselă. Daniel presupunea că doar oamenii triști aveau nevoie să zâmbească.

– Yun este cea care are nevoie de fraze splendide, a adăugat Bijou, terminând cu îmbrăcatul. Și ea a avut un vis, dar nu atât de plăcut ca al tău.

Micuța Yun era fiica pe care doriseră amândoi să o aibă și, cu toate problemele pe care le pricinuia, credeau în continuare că a fost cea mai bună hotărâre din viața lor. Fetuța l-a privit pe tatăl ei foarte seriosă, cu ochii săi mari și migdalați, când acesta a intrat în camera ei. Citea: în ultimul timp, se apucase să citească de toate. Era evoluția normală pentru un copil de șase ani, dar pe Daniel îl întrista puțin faptul că firea ei copilăroasă rămânea în urmă. Cu cât citea mai mult, cu atât se arăta mai seriosă.

– Azi am visat ceva urât, tată, i-a spus Yun.

– Povestește-mi.

Copila a rămas tăcută pentru o clipă.

– Se făcea că mergeai într-un tren foarte întunecos și nu te mai întorceai niciodată. Voiai să te întorci, dar nu puteai. Și nu te mai întorceai acasă niciodată.

– Eu am avut alt vis, a spus Daniel, aplecându-se în fața ei și zâmbind. Am visat că o cunoșteam din nou pe mama și că o iubeam la fel de mult ca acum.

– Și eu nu eram?

– Tu nu veniseși încă, dar în visul meu eram fericit gândindu-mă că aveai să vii, pentru că într-un anume fel îmi aminteam de tine.

Și îmi spuneam: „Am cunoscut-o deja pe mama și acum va veni și Yun“.

– Și asta ce înseamnă?

Daniel o mângâie pe Yun pe obraz.

– Nimic. Pur și simplu, m-am simțit foarte fericit. Iar tu te-ai simțit tristă. Visele pot fi frumoase sau urâte, bune sau rele, dar nu înseamnă nimic, Yun!

– Mama spune că visăm pentru că trăim în orașe mari și avem nevoie să visăm.

Daniel a încuviințat, dar nu era întru totul de acord. I se întâmpla la fel și cu alte învățături biblice pe care Bijou i le transmitea lui Yun. Bijou era credincioasă, iar el nu, dar hotărâseră că Yun va primi o educație echilibrată, pentru ca să poată alege ea însăși atunci când va fi mare. Pe de altă parte, Bijou nu o învăța niciodată lucruri foarte ciudate, doar credințele obișnuite ale oamenilor.

– Este la fel ca atunci când mănânci, spuse Daniel zâmbind: mâncărurile sunt bune sau rele, dar trebuie să mănânci ceva în fiecare zi. Și vorbind de mâncare, mi-e foame...

S-au ridicat în picioare, dar privirea lui Yun s-a înălțat spre el dinspre fețișoara ei nemișcată.

– Azi o să mergi cu trenul?

– Este munca mea, dar nu e un tren întunecos precum cel din visul tău: este Marele Tren, îți amintești? Ai călătorit deja cu el. Are vagoane strălucitoare și acoperiș de sticlă. Și îți promit că o să mă întorc astă-seară, înainte ca tu să adormi. Apoi, vom face schimb de vise: va fi rândul tău să visezi că ne cunoști din nou, iar eu voi visa trenul întunecos.

Daniel o îndemna pe fika sa să râdă, dar Yun clătină din cap, foarte serioasă.

– Nu vreau să visezi trenul întunecos, tată! N-o să te simți bine.

– Atunci, nimeni n-o să mai viseze așa ceva. O sărută pe frunte.

Când s-a întors, a descoperit-o pe Bijou în ușă, privind-o pe Yun.

– S-ar zice, domnișoară, că ar trebui să te îmbraci. Azi intru la școală și trebuie să te duc mai devreme.

Bijou obținuse o slujbă de subaltern arhivist în aceeași școală la care învăța și Yun, ceea ce atât ea, cât și Daniel, considerau a fi un noroc. Deși salariul era mic, în felul acesta Yun putea profita măcar de compania unuia din părinți.

Au rămas privind cum Yun se îmbrăca atent cu o piesă de un albastru-închis, tivită cu stelute. Apoi s-au retras în camera lor, iar Daniel și-a pus și el îmbrăcămintea. În vreme ce mâncau câțiva biscuiți la micul dejun, Bijou și el vorbeau cu voce joasă.

– Visează mult, spuse Bijou. Și citește prea mult.

– Tuturor copiilor, la o anumită vârstă, li se întâmplă același lucru.

– Da, dar a început să-i fie frică.

– Asta înseamnă că e deja mare, a răspuns Daniel.

– Poate că ar trebui să o scoatem puțin din oraș... Să o ducem în parc... Bijou își atinse buzele cu un deget.

Daniel îi sărută în același timp gura și degetul.

– O putem face. Peste două zile, e rândul meu la odihnă. Dacă obții o permisie de la școală...

Așa au hotărât. Apoi Daniel i-a spus lui Bijou să o salute pe Yun din partea lui: nu voia ca fetița să-l vadă plecând. Era clar că în ultimul timp Yun părea diferită, însă Daniel atribuia faptul dezvoltării normale a oricărui copil și își imagina că Bijou dorea ca ea să rămână aceeași copilă de dinainte, al cărei zâmbet îi micșora ochii migdalați și care era atât de molipsitor. Bineînțeles că și lui îi era dor de copilăria lui Yun, dar presupunea că această nostalgie ținea, de asemenea, de dezvoltarea normală a oricărui părinte. În plus, nimic nu-i împiedica să aibă mai mulți copii și să se bucure încă o dată de felul de a fi specific copiilor. Totul

depindea de avansarea lui. Cu suficienți bani, și-ar putea permite. Gândindu-se la asta, a plecat.

A ieșit din casă aproximativ la aceeași oră ca și Klaus Siegel. Au străbătut străzi paralele sub turnuri identice fumegânde și sub cerul vinețiu, au ajuns în același timp la gară și s-au urcat în același tren.

3

Marele Tren. Puternic, imens, făcut din sticlă și oțel. Două nivele la fiecare secție – superior și inferior –, paisprezece secții mari, peste cincizeci de călători în fiecare secție. Angrenajele roților scoțând pufnituri sub greutatea nemaipomenită, biciuind cu jeturi de scântei acostamentele căii ferate. Miros de sticlă și de metal încins. Frumos și înfiorător. În interior, cu tavanul său înalt, cu lustrele și frizele sale, cu ramele groase și ornamentate ale oglinzilor și pereții îmbrăcați în piele sau în cristal pictat, te făcea să te gândești că lumea încă mai păstra anumite comori, adevărate spectacole colosale realizate de mâna omului. Dar, într-un mod oarecum ciudat, pe care Daniel Kean nu reușea să-l înțeleagă, te simțeai, de asemenea, în puterea lui când îi străbăteai culoarele. O vibrație în mijlocul pieptului și o lovitură de ciocan sub picioare te făceau să simți că din momentul acela îi aparțineai lui. Nu puteai evita, nici ca pasager, nici ca angajat, să ai o senzație de micime, să te percepi ca pe un simplu atom de carne și sânge în pântecele supremei tehnologii.

Lui Daniel îi plăcea să se simtă astfel și bănuia că și celorlalți colegi ai săi. Dacă munceai la Marele Tren, Marele Tren te proteja, și asta era bine.

Sarcina lui consta în a-l ajuta pe subalternul de rangul întâi din secția a patra. Din comoditate, își împărțiseră munca, iar lui Daniel îi revenea doar nivelul superior. Dar vestiarul cu uniforme se afla în ultima secție, cea cu numărul paisprezece, astfel că Daniel, de îndată ce intră, se îndreptă într-acolo, se dezbracă, își puse dubla piesă cenușie, încrețită la poale și imprimată cu simbolul companiei (o floare de culoare închisă), se încălță cu sandalele înalte regulamentare, își fixă în urechea stângă casca prin care avea să primească ordine din partea șefei sale de secție și se pieptănă din nou astfel ca părul lung să-i cadă pe amândoi umerii, nu doar pentru a acoperi casca, ci și pentru a părea „elegant” după normele companiei. Când trenul plecă din stație, Daniel, îmbrăcat deja în costumul de subaltern, începu să înainteze de-a lungul nivelelor superioare în direcția secției a patra, salutându-i pe colegii intrați deja în tură și zâmbindu-le călătorilor care îl priveau.

Atunci, când ajunse în secția a șaptea, îl observă pe Klaus Siegel.

Erau vreo treizeci de pasageri la nivelul superior al acelei secții; locul lui Klaus era la dreapta lui Daniel, lângă ușă, astfel că a fost primul lucru pe care Daniel l-a văzut intrând. Însă Daniel nu l-ar fi observat niciodată pe Klaus dacă n-ar fi fost semnele pe care acesta i le făcea subalternului secției. În loc să apese butonul de avertizare de pe locul său ori să-l cheme cu voce tare, Klaus se mărginea să ridice mâna; fiind cu spatele, subalternul nu băgase de seamă.

Daniel ar fi putut alege să-l cheme el însuși pe colegul său (sau colega sa, nu putea fi sigur: nici uniformele și nici trupurile, bineînțeles, nu diferențiau persoanele din spate), dar hotărî că nu va mai pierde timp până să afle ce anume dorește pasagerul acela. Era întotdeauna posibil să paseze sarcina altcuiva, în orice moment.

Își arată cel mai frumos zâmbet de subaltern și se aplecă cu delicatețe.

– Bună ziua, mă numesc Daniel Kean și aparțin secției a patra. Pot să vă ajut cu ceva?

Tânărul îl privi. Se afla lângă fereastră. În spatele lui, șiroaiele de ploaie se răuceau pe geam de fiecare dată când trenul trecea pe lângă luminile de pe calea ferată. În interior, totul era calm și liniștit; afară, totul se dezlănțuia între vârtej și vuiet.

– Da, și tu poți fi de folos, spuse tânărul, încuviințând domol.

4

Era aproape un copil. Acesta a fost primul lucru pe care l-a observat Daniel. Bineînțeles că putea avea orice vârstă, dar ceva în expresia lui te făcea să te gândești la tinerețea pură. Avea părul lins și umed despărțit pe mijloc printr-o cărare în zigzag, alcătuit pe frunte laturile unui triunghi a cărui bază o constituiau sprâncenele foarte subțiri. Imenșii ochi căprui și o gură mică și carnoasă de culoare rozacee îi confereau personalitate, pe care o accentua reușind să nu clipească. Era îmbrăcat cu o piesă lungă, roșie, cu arabescuri strălucitoare pe piept. Gesticula doar cu mâna stângă și ținea dreapta în interiorul piesei.

– Mă numesc Klaus Siegel, spuse el; vorbea de parcă ar fi fost pe punctul de a se trezi dintr-un somn adânc sau de a fi cuprins de el. Așază-te, te rog!

Arată locul din fața sa.

Tonul și gesturile sale îl neliniștiră pe Daniel. Nu mult, doar întrucâtva. De ani de zile avea de-a face cu pasageri de tot felul, credincioși sau nu, și putea recunoaște când cineva era „special“. Privirea aceea fixă și vocea sfârșită îi sugerară că numitul Klaus

Siegel și realitatea nu ocupau același loc. Cu toate acestea, căută să nu își piardă zâmbetul politicos atunci când îi răspunse.

– Îmi pare rău, domnule Siegel, nu putem să ne așezăm lângă pasageri. Colegul meu, fără îndoială, va putea...

Se întrerupse brusc, observând pata închisă la culoare de pe jos.

Peretele din spatele lui Klaus Siegel era de un roșu intens, la fel ca și hainele lui, locul din tren și podeaua, astfel că pata era pur și simplu aceasta: ceva închis la culoare sub cizmele roșii ale lui Klaus. Pentru început, Daniel nu s-a gândit la nimic concret. Nici măcar nu s-a alarmat. Cu toate acestea, pentru o clipă, prin capul lui a trecut imaginea ficei sale, Yun, privindu-l cu seriozitatea cu care o făcuse în dimineața aceea. Tânărul îl privea într-un mod asemănător.

– Așteptați, spuse Klaus Siegel liniștit. Nu-l chemați pe colegul dumneavoastră. Așteptați și fiți atent la asta.

Își folosi doar mâna stângă. Avea unghiile foarte îngrijite și colorate în violet, la fel ca atâția alți tineri. Cu mâna aceea își deschise până la piept îmbrăcămintea strălucitoare și lungă. O rafală de parfumuri exotice scăpă de pe trupul său când își arată pieptul lui Daniel. Zâmbind, își schimonosi buzele carnoase într-o expresie batjocoritoare.

Picăturile roșii i se prelingeau în continuare pe picioare.

Daniel se dădu cu un pas înapoi.

În șirurile de locuri din preajmă se înălțaseră mai multe priviri întrebătoare, dar numai cele mai apropiate arătară neliniște. Se auziră comentarii îngrijorate și cineva semnală evidența de pe trupul tânărului.

Pentru Daniel, totul se desfășura cu o ciudată încetineală. Observă cu coada ochiului că, în sfârșit, colegul său băgase de seamă că se întâmplă ceva și se apropia. Daniel văzu rotunjimea unor sâni mulați sub piesa de sus a uniformei și deduse că era o femeie. Nu îi știa numele. Oricum, nu avea importanță. Ceea ce într-adevăr conta acum era să se calmeze și să lase ca alții să se

ocupe de această poveste. „Regula numărul unu: ce e de făcut atunci când...? Să-l informezi pe superiorul tău.“ Își dădu părul într-o parte cu mâna stângă, pentru a-și conecta casca pe care o avea fixată la ureche. Stângăcia lui îl făcu să creadă că tânărul își dăduse seama, dar Klaus continuă să-l privească în tăcere.

– Trebuie să mă consult cu superiorii mei, domnule Siegel, îi atrase atenția Daniel.

– N-ai înțeles. Vreau să vorbesc doar *cu tine*. Te rog, ia loc.

Daniel șovăia. Văzu cum colega lui făcea o mutră panicată privind-l pe Klaus.

– Îndepărtați-vă, spuse Klaus către ea, tot calm, dar pe un ton care nu admitea replică. Să nu se apropie nimeni. Doar *el*.

Călătorii cei mai apropiați erau în picioare și puneau întrebări sau dădeau răspunsuri. Daniel și subalternă schimbară o privire și deodată părură să ia aceeași hotărâre. Subalternă se întoarse spre călători și începu să le vorbească cu acea blândete caracteristică angajaților Marelui Tren, în vreme ce Daniel se așeza în fața lui Klaus. Urechea stângă îi fu străbătută de o suavă melodie cântată la harpe și de vocea încordată a Merlei Shank, șefa sa de secție. Daniel bănuia că numeroasele camere de supraveghere ascunse în lămpi fuseseră puse în funcțiune și erau așezate asupra tânărului. În clipa aceea, Merla, șefa lui, vedea în mod sigur același lucru ca și el.

– Oh, te rog, spuse Merla Shank. *Ce-i asta?*

Orice ar fi fost, lui Daniel îi pricinuia mult mai multă spaimă decât ei.

5

Fata înainta cu exactitatea cu care un cuțit se afundă în carne.

Din secție în secție, de la un nivel la altul, începând cu nivelul inferior al primei secții. Ajungând la capăt, urca scările,

străbătea nivelul superior, cobora la cel inferior și de aici trecea în secția următoare. Făcea același lucru de când se urcase în tren.

Căuta.

Certitudinea ei în legătură cu ceea ce avea să găsească era atât de mare încât părea să se manifeste în fiecare mișcare.

Ajungea acum la capătul secției a șasea, când se opri, își înălță capul și își dilată nările, de parcă ar fi adulmecat ceva. După o scurtă pauză, își continuă drumul, dar mai încet. Cu câțiva metri înainte de a ajunge la picioarele scării care conducea la nivelul superior al secției a șaptea, se opri din nou.

Marele Tren înainta în momentul acela pe lângă clădiri foarte apropiate, înșesate de ferestre pline de chipuri, trăsături foarte rapide, ca niște lănci aruncate în direcție opusă, măști mute care priveau spre tren. Deodată, un tunel făcu să dispară lumina de la geamuri, ca o cortină. Vestibulul secției se întunecă, dar nimic nu arăta că fetei i-ar păsa de schimbarea aceea.

Trenul mai era încă în tunel, când începură să sosească angajații de la același nivel unde se afla fata. Vorbeau, primeau sau dădeau ordine, priveau cu o expresie îngrijorată spre nivelul superior. Blocară trecerea spre scări, dar nu urcă nici unul dintre ei.

În schimb, coborâră alții. Mai întâi, o subalternă de rangul al doilea. În spatele ei, un șir de chipuri neliniștite, ordonate, tăcute.

În apropierea scării, erau mai multe locuri în formă de cuburi luminoase. Fata ocupă unul dintre ele și pipăi transmițătorul care atârna de dublul colier negru încins la gât. În clipa aceea, o voce îi răspunse la ureche. Conversația a fost scurtă și pe un ton slab, apoi fata închise transmițătorul.

Și așteptă.